Lützen.

Af Carl Snoilsky.

De drabbat samman med dunder och knall
I höstdagens ljusningstimma.
Det smattrar från gräfvar och dikesvall
Det blixtrar i gulgrå dimma.

Kanonen plöjer bland rök och damm
I åkern för blodigt säde.
Och flaktande fylkingar flyttas fram
Som brickorna på ett bräde.

Att segra, segra i dagens kamp
Är ringaste ryttares tanke
Ännu, då han fallande griper i kramp
Sitt tag om springarens manke;

Och pikenerarn riktar sitt järn
Ur markens pladpöl att stinga
Den öfverridande kyrassieren,
Som brusar på löddrig bringa.

Soldaten blindt in i faran går,
Att döda och dö är hans gärning.
Men fältherrn han ser, huru spelet står
Och kastar sin tunga tärning.

Där är han, där syns han i sträckt galopp.
Se, plymen på hatten nickar!
I kyller hans jättegestalt söks opp
Af vänners och fienders blickar

Sin sviktande flygel han själf för an
Och leder i handgemänget.
Han vågar sitt lif som en simpel man,
Och skidan är tom i gehänget.

Nyss var det höfdingen blott — i hand
Den korta stafven med tuben.
Med klinga dragen, med blick i brand
Nu Mikael är det, keruben —

Nyss krikarekungen med rynkat bryn
Behärskande drabbningens vimmel;
Nu ärkeängeln, som slår ur skyn
Och vänder om till sin himmel.

"Framåt öfver grafven i segerfärd!
För oss fliistéerna flykte!
Framåt med Herrans och Gideons svärd.
I dag våra mödor vi lykte!"

Han bärs som på stormens vingar framåt
I dimman, där salfvorna braka.
Likt hagel det smattrar mot harneskplåt,
Och hästarna stryka tillbaka.

"Framåt, mitt småländska rytteri!
Framåt, mina tyska bröder!"
Förgäfves, förgäfves — de efter bli.
Då ropas det: "Konungen blöder!"

I famnen på Pappenheims mörka tropp
Hann ingen den vacklande följa.
Det gula kyllret sloks ensamt opp
Af järnmännens rasslande bölja.

Ett anskri, som går genom märg och ben:
"O, Gustaf, vår konung, vår fader!
Med båda linjerna smultna till en,
Gå rytande fram hans brigader.

Nu flyktar kroat och nu viker vallon
Och stupade manshögt begrafva
Friedländarens kallnande, stumma kanon —
Sin seger martyren skall hafva.

Det felas ett ord i hans hjältedikt,
Det ordet, som kröner bedriften:
De sörjande veta att fylla sin plikt,
I blod ge de slutunderskriften.

De segrar. På fältet i skön parad
De hedra sin älskade herre,
Men fallna beteckna slagordningens rad,
De lefvande äro de färre.

Vid Lützen, på bakgrund af aftonskyn,
Med dimmiga droppar på kinden
Jag såg det — en blodig, dallrande syn,
Som flyttas undan af vinden.

Jerusalem, Jerusalem!

Hur jag hyllas i Davids stad.

(Ur dr. Hedins väntade frontbok Från Orienten.)

(Vid Sven Hedins hemkomst till Stockholm publicerade Dagens Nyheter följande på blodig drift rika bit)

Dr. Sven Hedin anlände på måndagsmorgonen d. 25 sept. till hufvudstaden, frisk och sund, efter en sju månaders vistelse i Ninive, Babylon, Bagdad, Jerusalem, Berlin m. fl. heliga orter. Den frejdade upptäcktsresanden meddelade att han hade med sig en hel koffert full med anteckningar och egenhändiga teckningar, material till hans nästa krigsbok. Om dennas blifvande innehåll iakttages naturligtvis den största förtegenhet, men följande på telepatisk väg erhållna kapitelutdrag torde kunna inträssera.

Outsägligt gripande var den stund då jag nalkades Jerusalem, den heliga staden och vår religions vagga. På denna samma väg hade en gång Fridsfursten hållit sitt intåg, ridande på en åsninna och en åsninnas fåla, medan folket strödde palmkvistar framför honom på vägen. Och här kom nu jag, icke på en åsninna, utan på en praktfullt sadlad kamel, som med utomordentlig välvilja ställts till mitt förfogande af Jerusalems guvernör, Hans Excellens Madjid pascha, jämte en eskort turkiska trupper, de bästa i världen, under befäl af en ståtlig gammal öfverste, som redan hunnit förvärfva sig två järnhalfmånar för bragder vid kufvandet af det armeniska upproret. Bredvid dessa prunkade Militär-Verdienst-Orden, andra klass.

Sakta nalkades jag och mitt följe den heliga staden. Små beduinpojkar med pigga ögon följde mig under hylande rop: Bakschisch! Bakschisch!, men deras nästan besvärande beundran för den svenske upptäcktsresanden, om hvilken de hört så mycket förtäljas, afvärjdes i all gemytlighet medelst eskortens ridpiskor. Sålunda passerade jag Getsemane, numera en ganska prydlig parkanläggning, och närmade mig Stefani port, där Hans Excellens guvernören väntade mig med en lysande svit och i Hans Majestät Sultan Muhammed V:s namn hälsade mig välkommen till Jerusalem. Jag svarade honom med några väl valda ord, erinrade honom om kejsar Wilhelms besök på platsen för några år sedan och Dess nådiga löfte att upprätthålla Turkiet och den muhamedanska läran samt försäkrade honom att jag icke skulle försumma att för Allerhögstdensamme inrapportera hans välförhållande.

Långsamt skred det ståtliga tåget vidare under mängdens allt mer växande jubel! Bakschisch, bakschisch! löd det från alla håll, och hade icke hälften af människorna i denna skara saknat ben, armar, näsa eller öron, kunde man ha trott sig vara i den lyckligaste af världar. Utan klagan buro dock alla dessa invalider sitt öde; glädjen öfver att ha fått offra sig för det turkiska fosterlandet lyste ur allas ögon. Ett ögonblick för en bitter tanke genom mig: jag erinrade mig ett land långt uppe i norden, hvars folk ännu i trög förbidan höll sig borta från den stora, gemensamma kampen för ras och tro. "När skola mina svenskar stå (treu und fest) skuldra mot skuldra med Jerusalems barn?" frågade jag mig själf med blygsel.

Via Dolorosa! Det är du, Lidandets väg, som min kamel nu beträder, af alla jordens gator den namnkunnigaste, den som djupast talar till våra hjärtan. På dig är det som jag plötsligt hör ett hälsligt, hjärtligt: Guten Tag, Herr Doktor! och sannerligen är det inte min gamle vän från mången ungdomlig Bierkommerz, Prinz von und zu Henckel-Trocken, den lysande ädlingen, den glänsande Balkandiplomaten, den modige kavallerigeneralen, den tappraste bland de tappre, som skyndar emot mig med utsträckt hand. Han kommer just direkt från Suezkanalen, där han studerat de engelska ställningarna. Hur glad är jag icke att kunna supplera hans anteckningar med en liten självtagen skiss af kanalen — icke alldeles värdelos, hoppas jag! Med ett hjärtevinnande leende visar prinsen mig på en grupp stillsamma människor, samlade under murarna af borgen Antonia: — "Edra landsmän, hr doktor. Förträffligt material, men tyvärr fredsfär!" Och i detsamma höjer sig från gruppen en röst, en djup, s v e n s k röst: — "God dag, Sven Hedin! Frid och välkommen till Jerusalem! Jag är Ingmar Ingmarsson från Nås och de här är di andra dalbönnran. Nu ville vi hälsa på dig och säga att vi int har glömt Sverige."

Mitt eget, präktiga, blåögda folk! Jag griper de händer som trofast sträckas mig från alla sidor och skakar dem med verklig hjärtlighet. Men guvernören väntar, och jag hinner endast tillropa dem: — "Sedan, mina vänner, sedan! Jag skall komma till er och berätta allt om gamla Falun och Dalregementet och min vän öfverste Björkman — —"

Natt öfver Judaland,
natt öfver Zion:
fjärran vid österns rand
slocknar Orion.

Men öfver Omars moské glider just nu halfmånens gyllne skära. Ett ögonblick tiger det muntra sorlet i Jerusalems lilla gemytliga officersmäss. Grammofonen slutar med de eviga melodierna ur "Csardasfurstinnan" och blåögd, germansk, schneidig höjer min vän prinsen sitt glas mot månen innan han tömmer det och med en manlig rörelse krossar det mot den orörliga postens fez där nere på gatan:

— I detta tecken skall du segra — —

Demokratien och kriget.

För Svenska Canada-Tidningen af Rudolf Einhardt.

II.

Om socialisterna kunna sägas stå oförstående gentemot den verkliga innebörden af världskriget, om de visat sig lika oförmögna som öfriga partier att förekomma katastrofen eller begränsa dess omfång, om deras politik i vissa länder såsom t. ex. deras understöd af franska sträfvanden i Marocko kunna sägas bära en ganska dryg del af ansvaret för världsbranden, så kunna de dock i allmänhet, med undantag af vissa lager af deras kamrater i Australien och England, icke beskyllas för direkt krigshets. I detta hänseende ha onekligen liberalerna i åtskilliga länder blamerat sig bra mycket värre än något annat politiskt parti. Icke ens vår canadensiske krigsminister, hvars uttalanden dock ofta röja ett rent af rubbadt förstånd, kan i galenskap öfvertträffa Lloyd George eller Churchill i England, Salandra och hans följe i Italien, Take Jonescu — eller hvad han nu heter — i Rumänien och, "last butnotleast", i Rumänien och, "last but not least", en, att furstar och militärer skulle vara ansvariga för krigen, medan den s. k. demokratiska delen af folket vore en borgen för freden, får en mycket betänklig stöt, om vi granska förhållandena i dessa länder.

I Italien voro både kungen och militären afgjordt motståndare till att kasta landet in i konflikten. Det var hufvudsakligen den upplysta medelklassen, som i allmänhet hyllade liberala åskådningar, som slog på krigstrumman tills den öfverkom konungens och militärens motstånd. Krigshetsen var så mycket vanvettigare, som Italien erbjöds allt, hvad det ursprungligen begärde utan krig, och som äfven ett för landet segerrikt sådant icke möjligen kan tillförsäkra det några större förmåner än de af Österrike sålunda erbjudna. Den var dessutom så mycket skändligare, som Italien var och för många år varit de båda centralmakternas bundsförvandt och som sådan åtnjutit afsevärda förmåner i politiskt inflytande.

Rumänien erbjuder ungefär samma föga upplyftande skådespel. De liberale krigshetsarne lyckades öfverröста det sunda förnuftets, ärans och redbarhetens maningar och kasta fädernesland in i en äfventyrspolitik, som efter allt att döma kommer att tillskynda det mycket stora missräkningar. Tyskland kan med fog sägas hafva upprättat Rumänien. Det är tysk företagsamhet, som kommit landets industrier och näringar att blomstra. Det är tyska organisatörer, som skapat dess armé, ja själfva landets språk och litteratur har en tysk furstinna — den odödliga "Carmen Sylva" — att tacka för sin blomstring.

För rent rosenrasande krigsvanvett torde emellertid den liberale greken eller — ursäkta — "hellenen" Venizelos näppeligen hafva sin like hvarken i förfluten eller närvarande tid. När inga andra medel för att få konung Konstantin ut på krigsstråten hjälpte, har han nu höjt upprorsfanan, tydligen också i akt och mening att bringa sitt fädernesland i den största olycka och förnedring, som möjligen kan tänkas. Det är emellertid kännetecknande för den uslingen, att han förlagt sitt hufvudkvarter, icke i Grekland, utan ute på öarne, så att han kan vara skyddad för laga efterräkning af ententemakternas flottor — ententen, som med hans egen hjälp tillskyndat hans fädernesland större förödmjukelser än, för så vidt jag vet, historien ännu har att uppvisa.

Två män kunna icke vara mera olika än de båda hufvudpersonerna i det grekiska sorgespelet. Konung Konstantin är lika lugn, försiktig och tålmodig, som Venizelos är fantastisk, kortsynt och lättrogen. Vid sidan om sin förre premierministers hallstarrighet antager konungens sansade uppträdande nästan heroiska proportioner. Sällan har väl någon människa varit försatt i en mera bekymmerfull situation, säkert har aldrig någon sökt klara den med lugnare beslutsamhet än kung Konstantin.

Det är inte första gången som Konstantin har legat i delo med Greklands liberala politici beträffande de relativa välsignelserna af krig och fred. Under det grekiskt-turkiska kriget 1896 afrådde han, ehuru då endast en ung prins, på det bestämdaste sitt land att gifva sig ut på äfventyr. Vi känna utgången af det där företaget. Karaktäristiskt för situationen var, att då de besegrade grekiska trupperna sökte rädda sig undan de förföljande turkarne, det var en ung man i arriergardet, som tappert sökte hålla stånd och uppmuntra de modfällda soldaterna. Det var kronprinsen, nuvarande konung Konstantin. Venizelos var inte alls där. Inte håller någon af de andra krigshetsarne.

Venizelos är en man, som ständigt sväfvar i de högre regionerna, medan konung Konstantin envist söker hålla sig nere vid jorden. I krigets början gingo hans fantasis utsvärfvanden ut på ingenting mindre än att få Konstantinopel för Grekland. "De mindre nationernas beskyddarinna" fann sig emellertid föranlåten att gifva hans "hellenska" ifver en kalldush. Dylika klenoder passade inte för Grekland. Konstantinopel kunde naturligtvis endast "bevaras åt mänskligheten" genom att ställas under Englands godemanskap. Då fälttåget på Gallipoli misslyckades, och ryssarne på samma gång blöfvo illa tilltygade i Polen, ansåg sig emellertid England för att upphålla krigsifvern hos sina muskovitiske allierade nödsakad att lofva det åt Ryssland — för den händelse det kan eröfra det. Åt Grekland lofvades stora sträckor af Mindre Asien — också på villkor att de själfva eröfrade det — och på samma gång landades en del ententetrupper i Saloniki för att tjäna som skådebröd åt grekerna. Venizelos nappade med detsamma på kroken. Efter att först med tillhjälp af Sarrails ganska obetydliga armé hafva kastat bulgarer och tyskar ur Serbien skulle Turkiet krossas, och Mindre Asiens och Syriens kuststräckor eröfras af Grekland. Det hela var ju bara småsaker. Det skulle gå som en dans, precis som 1896.

Konung Konstantin drog sig emellertid. De perspektiv, som Venizelos planer öppnade på hans syn, voro efter hans omdöme allt för äfventyrliga och oberäkneliga för att han skulle vilja riskera sitt lands bästa blod för att befordra dem. Han gaf ententen flera värdefulla råd, som, om de blifvit följda, kanske hade väsentligen ändrat situationen i de delarne af den vidlyftiga krigsskådeplatsen. Han varnade först England att icke företaga något sjöledes mot Dardanellerna utan att samtidigt anfalla kraftigt från landsidan. Om denna plan hade adopterats genast från början, är det ganska sannolikt, att turkarne fått gifva med sig, oförberedda som de då voro på ett sådant anfall. Winston Churchill — en annan liberal stridstupp — på den tiden marinminister i England, ansåg sig emellertid förstå den saken mycket bättre än kung Konstantin. Följden blef, som vi veta, fjasko. När så Salonikiäfventyret påbörjades, framhöll återigen kung Konstantin, att det fanns ingen utsikt att effektivt bistå Serbien med mindre ententen landade minst en half million man. I detta fall förklarade han sig själf beredd att deltaga med sin armé. För många månader ända tills både Serbien och Montenegro voro eröfrade, ansåg sig emellertid ententen endast kunna spara på sin höjd en femtedel af denna summa. Styrkan var egentligen endast stor nog att tjäna som lockbete för grekerna att kasta sig in i striden, ehuru den planen misslyckades, tack vare Konstantins försiktighet.

Från ententens sida har det ifrigt påpekats, att Grekland genom att hålla sig neutralt skulle ha svikit sina förpliktelser gent emot Serbien, med hvilket ett mot Bulgarien riktadt fördrag existerade. Detta är emellertid helt och hållet en missuppfattning. Alliansen mellan de båda länderna afsåg endast ett bulgariskt öfverfall i ett lokalt Balkankrig, icke i ett världskrig, i hvilket Serbien redan hade både österrike och Tyskland till fiender, och hvilket det på sätt och vis själfit framkallat som Rysslands bulvan. Vanligt sundt förnuft måste naturligtvis medgifva, att alliansen måste tolkas på detta sätt, ty det läge ju hvarken rim eller reson i, att det lilla Grekland skulle ha utfästat sig till att skydda Serbien mot ett österriksktyskt-bulgariskt öfverfall.

Hvad nu liberalismen i England beträffar, så kan den just icke sägas utmärka sig för någon mera sansad hållning än i de öfriga ententeländerna. Se på en typ som Winston Churchill t. ex. och försök sedan att hopkonstruera det tusenåriga riket under hans ledareskap.

Winston började sin krigiska bana i boerkriget. Han var egentligen där som tidningskorrespondent, men tigen vacker dag, då han fått höra, att boerna tagit ett bepansradt tåg och gjort besättningen till fångar, greps han — efter hvad jag sett uppgifvas i en engelsk tidning — af en gränslös krigslusta, grep ett gevär och ilade ensam ut för att återeröfra det förlorade. Resultatet blef emellertid icke fullt så storartadt som föresatsen. Det utmynnade i, att Winston helt beskedligt, utan att aflossa ett skott och utan att ha fått en skråma också själf gaf sig fången och som sådan fick medfölja de öfriga till Pretoria. Hans nästa krigiska bedrift blef, då han — nu medlem af engelska regeringen — anförde en bataljon skottska högländare och en trupp Londonpoliser för att gripa en bof, som barrikaderat sig i ett hus i stadens sämre kvarter. Hans dödsförakt härvidlag prisades högljudt, och han fotograferades i alla möjliga ställningar af den gula imperialistiska pressen. När världskriget utbryter, finna vi honom som sjöminister eller "First Lord of Admirality". Som sådan stack han visst icke under stolen med hvad han skulle göra med tyskarne. Då som i boerkriget blef emellertid hans resultat icke alls likmätigt med hans föresats, och efter Dardanellerfjaskot offrades han af den opportuniske Asquith åt folkopinionen, liksom Ane den gamles söner af fadern åt Oden, för att tillförsäkra sig själf ett långt lif. För att lägga balsam på hans sårade stolta sinne hugnades han med en sinecur men fann snart, att detta icke var passande för en man med hans häpnadsväckande förmåga, hvarför han med dramatisk effekt förklarade att "väldet" behöfde honom i skyttegrafvarne. Här stannade han till tiden för det stora Sommeslagets början, då han helt omotiveradt åter dök upp i England, där han på senare tiden synes ha varit mest sysselsatt med det jämförelsevis ofarliga arbetet att hålla tal vid välgörenhetsbasarer och dylikt.

Ingen af Englands politici påminner så starkt om forntidens demagoger under den klassiska demokratiens förfall som just Winston Churchill. Af sina politiska kamrater skildras han som öfvermodig, hänsynslös, fräck, impulsiv och kvick att vända kappan efter den politiska vinden samt framför allt inbilsk och ärelysten. Han är imperialist ut i fingerspetsarne. Han älskar "Väldet" och ännu mer älskar han sitt eget välde öfver "Väldet". Han skryter med att vara radikal, men känner sig mäkta vred, om han misstänker, att hans medmänniskor icke se upp till honom som öfvermänniska och aristokrat. Han är med andra ord typen för humbugen och det värdelösa.

Winston Churchills stallbroder, David Lloyd George är också en man med en något meteorisk carriere, som har genomgått alla de besynnerliga och öfverraskande metamorfoser, som är så kännetecknande för begåfvade män i en demokrati på förfall. Under boerkriget var han proboer och antimilitarist. Nu är han imperialist och "krigsminister, naturligtvis endast för det önskvärda ändamålets skull att "krossa tysk militarism". Han såväl som så många andra inom och utom den brittiska världen söka realisera den bibliska paradoxen att utdrifva djäflar med Belzebub, djäflarnes öfverste.

Då han en gång under boerkriget sökte hålla ett tal i Birmingham, Chamberlain familjens oinskränkta monarkl, undgick han lynchning i den rasande pöbelns händer endast genom att smita ut genom en bakdörr i en polismans uniform. Det är — inom parantes sagdt — ganska humoristiskt att höra, hur vår svenske socialistchef, Ellen Key och Dagens Nyheter, söka öfvertyga världen, att denna pöbel i förening med de ryske kosackerna just blefvo de ideala väktarne af människosläktets fri- och rättigheter. För att emellertid återgå till Lloyd George så har han nu kastat alla sina boer- och småfolks sympatier likt det smutsiga aflagda linnet på bottnen af sin politiska resväska. Han är nu i stället iklädd purpur och kostelig klädnad och i denna skiner han i Whitehall som imperialisternas utkorade i makt och myndighet icke ens underlägsen vår canadensiske Tommerlan, kort och godt, just den man, som de ämna använda att fösa undan Asquith med, för den händelse denne skulle vilja dra sig för att utföra deras planer i hela dess räckvidd — med imperialistisk federation, ekonomisk boycott, maritimt tyranni och alla andra välsignelser, som den engelske imperialisten ämnar öfverhopa världen med, sedan han marscherat till Berlin och "brought the Kaiser to his knees".

Lloyd Georges historia under de senaste åren är öfverhufvudtaget den mest intressanta och mest instruktiva, då vi vilja skapa oss en idé om Englands verkliga syften i världskriget, på samma gång som den förorsakar oss mer än vanlig hufvudbry, då vi vilja söka förklara, hvarför vissa demokratiska element i de neutrala länderna kommit på den barocka idén, att en ententeseger skulle befrämja fred, frihet och framåtskridande ibland jordens folk.

Härom skall jag orda vidare i en följande artikel. (Forts.)

SKÄMTLYNNE.

Watchful waiting. Lurfviga Ludde: —Honnu lilla frun, skulle inte jag kunna få ett job med att plocka upp potatis?

Farmargumman: — Ja, men vi ska' inte ta upp vår potatis på minst en månad ännu.

Lurfviga Ludde: — Det gör väl ingenting. Jag kan vänta till dess. Jag kan ju bo här så länge.

•

En herre har tappat sitt ur och tror att han tappat det mellan gatstenarna. Därför ber han några arbetare söka efter det förlorade. Några förbigående personer fråga hvad det är. En af arbetarna svarar:

— Det är bara urtappning af den där tjocka herrn.

•

Läraren vänder sig till en af pojkarna, af hvilka han högst sällan mottar något svar på sina frågor:

— Hör du B., kan du säga mig, hvad de höga ämbetsmännen i Turkiet kallas?

B.: — De kallas paschor.

Läraren: — Nå, än landets öfverherre eller dom, som alla dessa paschor måste lyda och hedra?

B.: — (Med triumferande ton:) — Hederspascha.

•

Läraren: — Jag har hört att din mamma har nervfeber Petter. Du får inte komma i skolan förrän hon är frisk, du kunde ju lätt få sjukdomen af henne och så få vi andra den af dig.

Petter: — Det behöfver magistern inte vara rädd för — hon är bara min styfmor, så henne får jag aldrig något af.

•

Det ena året var det andra likt. No. 119 Kalle Anderson blef som icke vapenför kommenderad till faktotum och hjälpreda åt fanjunkaren. Året därpå erhöll han samma ärofulla uppdrag. En dag hittade han under städning i den vördade förmannens rum en konjaksbutelj under högst densammes säng. Han drog fram den och studerade etiketten, där bland annat också stod "superior".

— S u p e r i år, stafvade nr. 119 Kalle Anderson. Just som han inte gjorde det i fjol också.

•

— Hvarför har du ingen halsduk på dig. Köper inte din hustru halsdukar åt dig?

— Jo, visst gör hon det. Det är just därför, som jag inte har någon på mig.

•

Krigshumor.

Lloyd George lär vara mycket kvick i sin konversation.

Nyligen fick han i krigsministeriet besök af en mycket högstående personlighet, som upptog nära en halftimme af hans dyrbara tid med onödigt prat. Krigsministern funderade hela tiden på, hur han skulle kunna göra sig af med besökaren, då denne alldeles omedvetet, själf visade honom vägen.

— Jag förstår icke, sade han nämligen, hur ni och Sir William Robertson kunna dela ert departements arbete så lugnt och utan sammanstötningar.

— Jo, sade Lloyd George med sitt uttrycksfulla småleende, sanningen att säga, utför sir William hufvudparten af det löpande arbetet, och — men det får ni icke tala om för någon, fortsatte han förtroligt i det han drog sin stol närmare och talade med låg röst — jag underhåller långrandiga besökare.

•

I Pearsons Weekly berättas följande historia om general Kuropatkin.

Denne hör icke till dem, som bruka **spotta i glaset.** I vå han gjorde sina förberedelser att lämna Petrograd för att efterträda general Russki, frågade hans yngste son, hur länge han skulle stanna borta. Generalen svarade, att han icke visste det själf. I detta ögonblick inträdde en betjänt för att fråga, hur många buteljer konjak, som skulle packas ned med det öfriga bagaget.

— **Tjugofyra**, var svaret.

— Pappa, utropade hans "enfant terrible", nu vet jag, hur länge pappa kommer att stanna borta — tjugofyra **dagar.**

•

Mollie, en liten engelsk flicka på sju år, som nu har hunnit höra så mycket om "hunner", att hon knappast kan tro dem om annat än ondt, får en **vacker dag en ny praktfull docka.**

Förtjusningen är stor, men längre fram på dagen upptäckte hon det förfärliga faktum, att den nya skatten var "made in Germany".

Under några minuter kämpade glädjen öfver hennes nya egendom en svår strid med hennes patriotism. Därpå förklarade hon med en befrielsens suck öfver den lyckliga lösningen:

— Hon är ju ännu så ung, och jag skall uppfostra henne till engelska.

H. R. SOOT GRAIN CO. LTD
677 GRAIN EXCHANGE
WINNIPEG.
Grain Commission Merchant.
Skeppa eder spannmål till en pålitlig och erfaren firma. Vi vilja göra resten till eder fullkomliga tillfredsställelse.
OPTIONORDER UTFÖRAS PROMPT.

Spannmålshandlare Kommissionshandlare Track Buyers
Licensed och bonded
ACME GRAIN COMPANY
MOOSE JAW, Walter Scott Bldg. WINNIPEG, Union Trust Bldg. SASKATOON, Canada Bldg.
VAGNSLASTER Skaffa våra priser innan ni säljer.
AGENTER ÖNSKAS Där vi ej äro representerade.

Spannmålsodlare! Farmare!
Priserna fortsätta att mycket fluktuera från dag till dag, och ni är skyldig eder själf att hafva eder spannmål marknadsförd af en pålitlig kommissionsfirma, hvars långa erfarenhet står till eder disposition.
Telefonera eller telegrafera för priser, då ni är redo att skeppa. Utskrif eder bill of lading sålunda:
NOTIFY
Stewart Grain Company, Limited
Track Buyers and Commission Merchants
WINNIPEG, MAN.
Liberal förskottsbetalning. Kvick expediering.

Simpson-Hepworth Co.
Limited
210 Grain Exchange
Licensed Bonded
VI HAFVA BESTÄTT PROFVET UNDER TIDENS LOPP.
FÖRSÖK OSS MED EDER NÄSTA VAGNSLAST.
Liberalt Penningförskott. Ferm expedition.

Mac Lennan Bro.
TRACK BUYERS SPANMAL KOMMISSIONS-HANDLARE
LICENSERAD, BONDED Under Canada Grain act. | ICKE MEDLEMMAR Winnipeg Grain Exchange.
INDEPENDENT
På begäran vilja vi telegrafera eller telefonera högre pris än någon konkurrent för spannmål af alla slag, äfven för skeppning, eller i förvaring i antingen regerings eller annan elevator. Vi vilja äfven betala det högsta pris i förskott till skeppare, som säljа eller önska hålla sin spannmål. 705 UNION TRUST BUILDING, WINNIPEG.

En liten skörd betyder höga priser
För att inbespara elevatoromkostnader, lasta eder spannmål i vagnar och skeppa till
Peter Jansen Company, Ltd.
och erhåll liberala kontantbetalningar, bästa gradering, högsta priser, prompt betalning. Efterskrif vårt dagdiarium.
GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG.

Spannmålsskeppare.
Hansen Grain Company, Limited, har upphört med konsignationsaffärer och presidenten har organiserat firman A. HANSEN & CO., som skall fortsätta att sälja spannmål för skeppare i landsorten.
Sälj i synnerhet icke i år, då marknaden är under sådana ovanliga inflytanden, eder spannmål vid landtstationen till gatköpares eller spårköpares priser, då ni kan draga fördel af att skeppa edra egna vagnar till en primärmarknad och erhålla full marknadsvaluta.
Skeppa eder egen spannmål och låt A. HANSEN & COMPANY sälja den för eder.
Vi äro här för att se efter spannmålsskeppningar. Använd vår betjäning — skrif eller telefonera till oss när hälst vi kunna bistå eder.
A. Hansen & Company
GRAIN EXCHANGE. WINNIPEG, MAN.

VIKTIGT
McBean Bros. råd angående hvete af låg grad.
Som betydligt med No. 6 och foderhvete erhållits i år, känna vi det vara vår plikt att uppmana farmarena, innan de sälja denna hvete af låg grad, att sända prof och hafva det graderadt, då det händer ganska ofta att hvete, som man tror är foder, graderar så högt som No. 5 och No. 4. Ni önskar äfven erhålla det exakta värdet, innan ni säljer på gata eller spår. Det är mycket viktigt att ni följer dessa instruktioner i år. Efterfrågan är stor på all spannmål och blir stor, tills en ny skörd är bergad, och vi vilja upprepa: skeppa eder egen spannmål, speciellt i år. Det betyder stora pängar för eder. Sälj icke, då priset går ned, då sådan nedgång endast är naturlig reaktion mot de höga prisen. Det finnes intet i marknaden, som kommer prisen att sjunka i år. Det blir icke en fråga om pris, utan hvarifrån hvetet skall tagas för den stora efterfrågan. Man har ännu icke insett den stora bristen öfver hela världen.
Vi beräkna, att vår hafre är för låg och borde vara 45c. till 20c per bushel högre, jämfördt med annan spannmål, och vi råda farmare starkt att icke ha brådtom med att sälja sin hafre. Vi beräkna äfven att lin kommer att stiga till $3.00 per bushel, innan en ny skörd är bergad.
Vi äro Commission Merchants och önska en del af eder spannmål i år. Gif oss ett försök, skeppa eder-spannmål till Fort William eller Port Arthur; advise McBean Bros., Winnipeg, Man., så att vi kunna se efter graderingen. Vi gifva stora förskott på hvarje vagn med spannmål. Tillskrif oss när som hälst för marknadsupplysningar.
MC BEAN BROS.
GRAIN EXCHANGE. WINNIPEG, MAN.